

עמוד 10

מרגיש אני כי העיקר חסר מן המאמר: האילוסטרציות, אבל הרי גם אותן לא יבינו ולא יק...? אך קודם כל יתרגזו, יתמרמו. גם אותם החברים שלפנים הבינו איש את רעהו, עכשיו זרים זה לזה. אי אפשר גם להעיר או להוכיח על מעשה לא נכון, לציין איזו אי עקביות וכו... ואם מעיז אתה לעשות זאת אזי כאילו ברותחים נכוית, ולא בשעת התרגזות דובר ולא בשעה שזה נוגע אליך באופן ישיר. ועל אחת כמה וכמה שתוכל דבר (...?) יבין החבר אזי כאילו עולם חדש נגלה לפניך. אתה חושב אז: אכן, זו היא דעתך עלי כל הימים ואתם לא ידעתם! אתה מרגיש אז כי הכל לוטה (במסוה?) אין לזקוף את כל הדברים הקשים על חשבון ההתרגזות באותו הרגע, יש יסוד לחשב כי חלק גדול מכך הגה החבר מזמן ובמקרים כאלו תמיד משמיעים אחד לשני חדשות שמראש לא ידעו ואיך לשנות כל זה? איך לצעוד איזה צעד שהוא קדימה? במה לפעול? אני כבר הרבה על זה דיברתי אבל החברים לא הבינו. לא רצו להבין. לא אדבר על זה שהתנגדו (...?) (...?) ש"שיחות גלויות" תקלקלנה עוד יותר (...?) ואבטוביוגרפיות וכו'.. לא תצאנה לפועל, את התנגדות זו אני מבין, יש הגיון גם בדעה זו, אבל החברים גם עשו קרב (...?) ותבלו בזה את השיחות הבטלות, ועד עכשיו לא שאבו את תמצית דברי כדי לתת את הפתרון למחשבתי כדי להבין את מגמתי, אני למשל בטוח בי (רק בתור דוגמא אני מביא זאת ומאמרי לא נכתב רק על יסוד האספה שהיתה) שלא היה לי שום רצון להעליב או סתם להרגיז את דבורה או יתר הצעירות. לא היתה לי גם התנגדות חזקה להכנסת חצי צעירה למטבח, התנגדתי רק להתמרמרות על אותה הצורה של הכנסת השאלה ועל אי הרצון לותר ליום אחד לדחות את השאלה בה בשעה שדבורה ואחרות אינן זהירות ביותר ולא ערות די בעת שחברים אחרים יכניסו איזה (...?) שאלה, התרגזתי גם על יוסי שצורת דיבורו והתלהבותו עוד לפני פתחי בדברים הוכיחה כביכול שהוא יותר דואג לבריאות החברים מאשר אני, ומה בכל זאת כל כך הרגיז (?) את החברים, מדוע פרץ סקנדל אחרי האספה – עד עכשיו איני יודע ברור אם היה איזה שהוא עלבון הוא רק בנוגע לדבורה, אותה העלבתי אם לא בדברים אזי במחשבה. טעיתי בחשבון כי רק אצל דבורה התבשלה באותו יום דעה זו. לא האמנתי לה שכל הצעירות או (...?) הצעירות חושבות כמוה, אבל מה זה נגע ליתר החברים (...?) כבוד דבורה